

# Švejk és őfelsége

VISSZHANG - LIX. évfolyam, 13. szám, 2015. március 27.

– Egyszer, amikor éppen a prágai Kehelyben ültem – mesélte Švejk az egyéves önkéntesnek a České Budějovice-i kaszánya börtönében –, Bretschneider úr, az államrendőrség civil ruhás nyomozója letartóztatott hazaárulásért. Értem még nem lett volna olyan nagy kár, de Palivecet, a vendéglőst is, mert fölrakta a padlásra a császár őfelsége képét, mivelhogy leszarták a legyek. Ez a Palivec híres volt a trágár beszédjéről. Mit gondol, még most is a padláson van? Ez a Palivec megfogadta, ha egyszer kiszabadul, nem a képét rakja ki a falra, hanem szobrot állít neki, a bronzon nem látszik a légyszar, Bretschneider úr nem fogja letartóztatni, mert nem kell neki azt mondani, hogy őfelségét leszarták a legyek.

– Látja, ilyen galibák vannak Prágában. Képzelve – mondta az egyéves önkéntes –, ha egyszer véget ér a háború, és őfelsége meghal, mielőtt elveszítené a háborút, akkor mekkora kellemetlenségek várnak a magyarokra. Eltelik száz év, a magyar Palivec pedig a magyar Kehelyben azt se tudja, tisztelje-e a császár őfelségét, kirakja-e a képét a falra, vagy egyenesen bronzba öntesse, hogy ne szarják le a legyek, ugyanis a legyek csak papírra szeretnek odamocskolni, vagy ne tisztelje, mert a Habsburgok az ő segítségükkel elvesztették a háborút.

– Száz év múlva ismerni fogok egy Gerő András nevű történészt Budapestről – folytatta Švejk, a derék katona –, az Palivec nagy gondját egy csapásra megoldja az *Élet és Irodalomban*: szobrot neki! (ÉS, 2015/11. – a szerk.) Nem tudom, ismeri-e Heine versét. Hát én erre írtam egy strófát: Két nagy, sűrű oldal, egész kis kézirat! Nem írják annyi szóval, hogy szobrot Francinak! Szobrot neki, csak ne jöjjön Bretschneider úr! Mert a szobrot nem a legyek, hanem a galambok fogják leszarni. Akkor aztán nézhet Gerő András a maga történelmével, Bretschneider úgy letartóztatja, mivel tudván tudva, szándékosan, galambszarnak tette ki őfelségét, hogy az is a Pankrácban találja magát.